పొత్తి కడుపులో నెత్తుటి పుష్పం

"అనంత రాగాల విషాదంలోంచి కన్నీటిని పిండుకొంటూ, రెప్పల్ని సూదుల్తో కుట్టేసికొని చూపుల్ని చిదిమేసిన శూన్యంలో నువ్వు క్షణమొక యుగంలా నిరీక్షిస్తావనీ... నాకు తెలుసు.

అమ్మా....

నీ కడుపులో నే మొగ్గతొడిగిన నిమిషాన ఈ ప్రపంచమొక పద్మవ్యూహమనీ... నువ్వూ-ఒక తలారి 'కన్నె' తల్లివని....

పెరుగుతున్న శవమై నీ కడుపు మీద నే సమాధిలా పొడుచుకొస్తే... చమురు లేని సమిధలు పెట్టి త్యాగాలతో అలంకరించకు...కత్తుల్నీ, కత్తెర్లనీ నా కనురెప్పల అంచున సానపట్టనీయకు... ఊపిరి సలుపని ఈ గుహలో నీ పేగుల్తోనే ఉరి బిగించుకునే ముందు ఒక్క మాట నీతో చెప్పనీ...."

ఆమె చప్పున తన పొత్తి కడుపుమీంచి చెయ్యి తీసేసుకుంది. గుండెల్లో దుఃఖం సుళ్లు తిరుగుతుంటె బాధగా కళ్లుమూసుకుంది.

ధారాపాతమైన కన్నీళ్లు నిశ్శబ్దంగా చెక్కిళ్లను అభిషేకిస్తున్నాయి.

గొంతులో దోబూచు లాడుతున్న వెక్కిళ్లు గరళాన్ని నింపుతున్నాయి.

ఒక్కసారి కళ్లు తెరచి చీరకుచ్చిళ్ల కింది గర్భాన్ని చూసుకుంది భయం భయంగా..

ఎప్పుడైనా చెయ్యి వేస్తే... ఆ శిశువేదో చెపుతున్నట్టు... బాధగా రోదిస్తున్నట్టు... అమ్మా అని ఆర్తితో పిలుస్తున్నట్టు... ఒక్కమాట చెప్పాలన్నట్టు...

వాడి మాటలన్నీ ప్రకంపనాలై ఆ చేతి వెంట మనసుని తాకుతున్నాయి.

ఆమె పేరు .... మౌనిక.

పదకొండు అంతస్థుల అతిపెద్ద ఆస్పత్రిమీద టెర్రస్‌పై వున్న ఒకే ఒక ప్రత్యేకమైన గదిలో ఆమె వుంది. ఆమె కా ప్రత్యేక గది ఎందుకంటె... రహస్యంగా శిశువుని కనాల్సివున్నందుకు, పెళ్లి కాకుండానే గర్భం ధరించినందుకు.

వర్కింగ్ ఉమెన్స్ హాస్టల్‌లో వుంటూ స్టెనోగా ఉద్యోగం చేస్తున్న మౌనిక ప్రేమలో పడింది.

ప్రేమనించి కామం...

కామం నుంచి కడుపు...

మనసుని కాక శరీరాన్ని ప్రేమించిన ఆ యువకుడు ఆమె గర్భం పెరుగుతుంటే చూడలేక పారిపోయాడు.

మౌనిక ఎదురు చూసింది. తర్వాత ఏడ్చింది. ఆ తర్వాత వాడి ఉద్దేశ్యం గ్రహించి ద్వేషించింది. అప్పటికే నాలుగు నెలలు గడిచాయి. పరిస్థితిని అర్థం చేసుకున్న రూమ్మేటు శారద ఆస్పత్రిలో రహస్యంగా జాయిన్ చేసింది. ఆమె ఆరోగ్య రీత్యా అబార్షన్ చేయనని ఖచ్చితంగా చెప్పింది డాక్టర్. ఫలితంగా లాస్ ఆఫ్ పే మీద ఆరు నెలల సిక్‌లీవ్ ఇచ్చి పెరుగుతున్న గర్భాన్ని పోషించాల్సి వచ్చింది.

మౌనిక ఇప్పుడు నిండు చూలాలు.

పాపానికి పశ్చాత్తాప పడుతూ అనుక్షణం బేలగా కిటికీలోంచి కిందికి చూస్తే కదులుతున్న జనాన్ని, వాహనాల్ని చూస్తూ రోదిస్తుంది.

ఒక స్నేహితురాలిగా కాక ఆత్మీయురాలిగా శారద ఊరడింపు మాటలు మౌనికని ఆత్మహత్యకు పురికొల్పనీయ లేదు. అలాంటి ఆలోచన వచ్చినప్పటికీ...

ప్రతి సాయంత్రం సూర్యుడు అస్తమిస్తున్న దృశ్యం ఆమెని కృంగదీసేది. మళ్లీ ఉదయాన్ని చూసి భయపడేది. ఒక చిత్రమైన భ్రాంతికి లోనవుతూ భయంగా, బాధగా ఆ నాలుగ్గోడల మధ్య బందీగా వుంటోంది

అప్పుడప్పుడూ వచ్చే నర్సుల పలకరింపులు, టిఫిన్ బాక్స్ తెచ్చినప్పుడు శారద ఓదార్పులు తప్ప అనుక్షణం తల్లిదండ్రుల్ని గుర్తుచేసుకొని నిలువెల్లా వణికిపోయేది.

తండ్రి తన కోసం హాస్టల్‌కి గాని వస్తే ???

శారద రాగానే మౌనిక అడిగే మొదటి ప్రశ్నది ! శారద నవ్వేది. ఓ రోజు సాయంత్రం శారద కిటికీలోంచి కింది జనాన్ని చూస్తూ...

" మౌనీ... నీ గర్భసంచి పలుచగా వుండటం వల్లే డాక్టర్ అబార్షన్‌కి ఒప్పుకోలేదు. రేపోమాపో నీకు శిశువు పుడుతుంది.

ఆ శిశువుని ఏం చేద్దామనుకుంటున్నావ్ ??

త్రుళ్లిపడింది మౌనిక

అవునూ... ఇన్నాళ్లూ ఆ ఆలోచనే రాలేదు. శారదా... నన్నేం చేయ్యమంటావ్ చెప్పవే? అని శారద భుజమ్మీద వాలి బావురుమంది.

క్షణం పాటు కళ్లు మూసుకున్న కామానికి తొమ్మిది నెల్లు మోస్తున్న భారానికి తోడు అవివాహితగా ఆమె బాధను పూర్తిగా అర్థం చేసుకున్న శారద మౌనిక తలమీద చెయ్యేసి ఓదార్చింది.

'ఆ శిశువుని మాత్రం చంపొద్దు.' మౌనిక వెక్కిల్ల మధ్య అంటె శారద నవ్వుకుంది. పెళ్లి కాకపోయినా... కన్నతల్లి ప్రేమ కన్నతల్లిదే. అన్న భావం వుందా నవ్వులో.

మరేం చేద్దామంటావ్ ?

మౌనిక మాట్లాడలేదు.

మన పరిస్థితి ఇక్కడి హెడ్‌నర్స్‌కు పూర్తిగా తెలుసు. నేను ఆమెతో మాట్లాడుతాను. ఒక వారం రోజుల్లో నువ్వు మామూలు మనిషిని కావాలి సరేనా ?

హెడ్‌నర్స్‌తో ఏం మాట్లాడుతావు ?

శిశువుని సంతానం లేని వాళ్లకి ఇస్తుందామె. ఆమె కిలాంటివి మామూలే. కాకపోతే శిశువుని మన పక్కనుంచి తొలగించినందుకు మూడొందల వరకూ ఇచ్చుకోవాలి.

చప్పున తలెత్తింది మౌనిక.

ఆ కళ్లల్లో నీటిపాయలు వూటలా సాగుతున్నాయి.

అనునయంగా మరోసారి భుజం తట్టింది శారద.

"ఏ ఆశీస్సులూ అందుకోని నా మట్టివేళ్లు నెత్తుటి పువ్వులై వికసించే ముందు నిప్పులు కురవాల్సిన నీ కళ్లలోంచి నీటి ధారలెందుకమ్మా...

పురుడు తోనే మృత్యువు పత్రాన్ని పట్టుకొచ్చే అనామకుడ్నయి అమ్మా అని కడుపులోంచి అరచినా విన్పించుకోని నీ కఠినపు గుండె శిలల మీద నరాలతో ఉరిపోసుకునే ముందు... ఒక్క మాట నీతో చెప్పనీ..."

మౌనిక మళ్లీ చప్పున చేయి తీసేసుకుంది తన గర్భం మీంచి.

గుండె వేగం పెరిగితే... చెమట నుదుటి నంతా ఆక్రమించుకొని మెరుస్తోంది. బరువైన శ్వాస భారంగా వస్తుంటె

శిశువు మాట్లాడుతోందా.... ? ఏమి చెప్పాలనుకుంటోంది .... ? ఇది తన భ్రాంతా? తనే భ్రమ పడుతోందా ? వద్దు... తనని నిలదీస్తే... ?

అవూహే భయంకరం అన్నట్టుగా ఆలోచిస్తూ కూచుంది మౌనిక. తలుపు నెమ్మదిగా తీసికొని శారద వచ్చింది.

శారదకు ఏం చెప్పాలో... ఎలా చెప్పాలో అర్థంగాని స్థితి

మౌనీ... మళ్లీ ఏమయిందే ? మౌనిక మొహంలో తారట్లాడుతున్న భావాల్ని పసిగట్టి అడిగింది శారద. భగవాన్... ఈ దురవస్థ ఏ ఆడదీ తెచ్చుకోకూడదనుకుంటూనే...

"శిశువు... ఏ మో చెప్పాల...ను...కుం...."

శారద గట్టిగా నవ్వింది.

"నీ కన్నీ లేని పోని అనుమానాలే. కంట్రోల్ యువర్ సెల్ఫ్... లేకుంటే హిస్టీరియాకు లోనవుతావు." హెచ్చరిస్తున్నట్టుగానే చెప్పింది శారద.

"ఈ రెండు రోజులు నువ్వు నా దగ్గరే పడుకో...."శారద కుడిచేతిని తన చేతిలోకి తీసికొంటూ అంది మౌనిక.

"సరే... హెడ్‌నర్స్‌తో కూడా మాట్లాడాను. ఇదంతా ఒక పీడకల అనుకో. ఏ ఆలోచనలూ పెట్టుకోనని నాకు మాటివ్వు... ?" అంది శారద.

అప్పుడే సన్నగా నడుంలో మెరిసిన నొప్పి.... క్షణాల్లో వెన్నెముకంతా ప్రాకి కళ్ల

ముందు అగ్నిగోళం కన్పించినట్లయి బాధతో అరిచింది మౌనిక.

శారద చప్పున కిందికి పరిగెత్తింది.

నర్స్‌తో సహా వచ్చేసరికి మౌనిక నడుం పట్టుకొని మెలికలు తిరుగుతోంది. బాధకొద్దీ మంచాన్నంతా ఆవరించుకొని పొర్లుతోంది.

"నేనొక ప్రళయం...

అంతానికి ప్రణవం....

ప్రవచించే అగ్నివేదాల సాక్షిగా అడుగుపెట్టే అర్హత లేక అంధకారపు గుహలో అజ్ఞాతపు జీవితానికి అంతిమ గీతపు ఆఖరి చరణంలో నేనొక అరుణం....

కళ్లగుహల్లో కుండపోతయైన నెత్తుటి వరుణం... కన్నె తల్లుల శిశుమేధవు యజ్ఞంలోంచి

మొలకెత్తిన రుధిర కేతనం....

చలనాలు చాలించే మృత్యువు పొత్తిళ్లలో పొదిగిపోయే ముందు అమ్మా... ఒక్క మాట నాతో చెప్పనీ...."

అంత బాధలోనూ ఆమె నడుంమీంచి చేయి తీసేసింది. ఆ శిశువు రోదన మెదడ్ని కుదిపేస్తుంటే...

"శారూ ... శిశువేదో... చెప్పాలను...."

శారద భృకుటి ముడిపడింది కాని అప్పటికే నర్స్ ఇంజక్షన్ చేయటంతో మౌనిక మగతలోకి పోయింది.

అరమోడ్పులైన కళ్లకింది నించిపక్కలోకి చూస్తే పసిముద్ద.... విలాసంగా నవ్వుతోంది. ఆ పసిగుడ్డు నుదుటి మీద పెద్ద పుట్టుమచ్చ.

మౌనిక కళ్లు విప్పార్చింది... ఆడ శిశువు.

కన్నీటి పొరలు పేరుకుపోతుంటే చాలాసేపు చూడ నివ్వకుండా శారద తన మునివేళ్లతో మౌనిక రెప్పల్ని మూసింది. బయటికొచ్చిన రెండు కన్నీటి బొట్లలో పాపప్రతిబింబాలు... అప్పటికే ఆ తల్లి గుండె గదుల్లో ముద్రితమైన కోట్లాది ప్రతిరూపాలు...

అప్పుడే వచ్చిన హెడ్‌నర్స్..

'శిశువుని తీసికెళ్తున్నాను.... ఈ గుడ్డు గురించిన ఆలోచనలు మీరిక మానుకోవాలి...

ఒక కేరింత దూరమైపోయింది...

గదిలో మళ్లీ ఇద్దరు...

మౌనిక కేదో బరువు దిగిపోయినా...శారద ఒడిలో తలదూర్చి బావురుమంది.

ఏదో చెప్పాలని... ఏమి చెప్పకుండానే దూరమైన ఆ శిశువు ప్రతిబింబాలు కదలాడుతున్నాయి.

రేపు డిశ్చార్జి అవుదాం... నిన్ను ఇంటిదగ్గర విడిచి పెడతాను. కొన్నాళ్ళు రెస్టు తీసుకో... చెప్పింది శారద.

మౌనికింకా వెక్కుతూనే ఉంది.

రెండు రోజుల తర్వాత...

సంధ్య వాలుతున్నపుడు ఇంటికి చేరిన మౌనికని చూసి తల్లి తల్లడిల్లింది. చిక్కిపోయిన బిడ్డని చూసి.

దుఃఖాన్ని ఉగ్గబట్టుకొని ఉబికి వస్తున్న కన్నీళ్లని అణిచిపెట్టుకుంటూ

'నాన్నింకా రాలేదామ్మా ... ? ?' అని అడిగింది.

మౌనిక తండ్రి మున్సిపల్ ఆఫీసులో ట్రక్కు డ్రైవర్

"వస్తాడు... నువ్వేమిటే ఇలా అయ్యావ్ ?" తల్లిప్రేమ నిజాయితీగా ప్రశ్నిస్తోంది.

"ఏం లేదు ... రెన్నెల్లుగా మలేరియా..." తప్పుకొంటూ లోపలికెళ్లి బ్రీఫ్‌కేస్ కింద పెట్టి మళ్లీ అడిగింది. గొంతు తొణుకుతుంటె.

"నాన్న ఆఫీస్ నించి రాలే...ద్....మ్... ?' అనబోతూ గుమ్మంలో నిల్చున్న తండ్రిని చూసి అవాక్కయింది. పాదాలలో మొదలైన జలధరింపు కళ్లలోకి ప్రాకి నిలువెల్లా వణికిపోయింది.

తండ్రిని చూసే కాదు... తండ్రి చేతుల్లో వున్న పసిగుడ్డుని చూసి.

అదే శిశువు...

అదే పసిగుడ్డు.... నిర్జీవంగా...

తల్లికూడా ఆయన వైపు నిర్ఘాంతపోయి చూస్తుంటే...

"మున్సిపల్ ట్రక్కులోని చెత్తంతా వూరి బయట పోయడానికి పోతే అదుగో... ఆ చెత్తకుప్పలో ఈ శిశువుంది.

ఆడపిల్ల పుట్టిందని అవతలపారేసారో... ఏ కన్నెతల్లి రహస్యంగా కనిపడేసిందో... అక్కడ పందులు, కుక్కలు ఈ బిడ్డ శరీరం కోసం కొట్లాడుతుంటె చూడలేక పట్టుకొచ్చాను... మన పెరట్లో పాతిపెడదామని...."

ఆ నెత్తుటి ముద్దవైపు నిశ్చేష్టులై చూస్తున్నారిద్దరు. మౌనిక పాపనే శిలలా చూస్తూ నిల్చుంది. ఆ పాప ప్రశ్నిస్తున్నట్టుగా...

"ప్రేమ తుంచినా... పేగు తెంచిన బంధానికి చెత్తకుప్పల్లోకి నా కేరింతల్ని అంకితం చేసి కడుపుని కడిగేసుకునే ముందు

అమ్మా... ఒక్క మాట నాతో చెప్పనీ... ఒకే ఒక్క మాట...

నన్నెందుకు చంపాలనుకున్నావు ?

'అదేంటండీ... మన పెరట్లోనా ? అదే చెత్తకుప్పల్లో పాతి పెట్టలేక పోయారా ?' తల్లి భీతితో అడిగింది.

"నీకు తెలీదే... అక్కడ కుక్కలు భూమిని త్రవ్వితింటున్నాయి. మన పెరడి విశాలంగా వుంది కదా... ఓ మూలన పాతిపెడదాం. నువ్వు అడ్డు జరుగు" అంటూ అతడు పెరట్లోకి నడిచాడు. అతడు చెబితే వినే మనిషి కాడని తెలుసు.

వాళ్లు స్థాణువుల్లా చూసేలోగా పెరట్లోని గోతిలో ఆ పాప పూడ్చబడింది. వెంటాడుతున్న పాపానికి మౌనిక మనిషికాలేక నాలుగు రోజులు మరుగున పడగానే. ఆ పెరట్లో ఓ మందార మొలక మొలిచి ఎర్రగా పూవు పూసింది.

భూమితల్లి పొత్తి కడుపులోంచి పొడుచుకొచ్చిన నెత్తుటి పుష్పంలా !! వూగుతూ అదింకా ప్రశ్నస్తూనే వుంది.

ఆ ప్రశనకు మౌనిక దగ్గర సమాధాన మెక్కడిది ?

(తలారులకు.... కన్నె తల్లులకు ఈ కథ.....)

★ ★ ★